

ώμησαν πρὸς τὸ βομὸ ὅλες μαζὺ ἡ νέες, τὶς ὁποῖες εἶχε κατηχήσει ἀπὸ πρὶν ἡ Αἰκατερίνη. Κινούσαν στὸν ἀέρα τὰ μαχαίρια τους καὶ φώναζαν ρυθμικά :

— Θέλημα Θεοῦ! Θέλημα Θεοῦ!...

Ἡ Μαριγιά ἐννοῖσε ὅλο τὸ θάρρος του νὰ φεύγη. Συγχρόνως τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἐπάνω στὴν Ἀλίκη πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάει καὶ νὰ φρελλίζῃ :

— Σ' ἀγαπῶ!...

Τότε ὁ νέος ἔτρεξε κοντὰ τῆς καὶ τῆς εἶπε :

— Κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω... Περιμένε με... Πάμε...

— Ὑψοστε Θεέ! εἶπε ἡ κόρη. Μὲ συγχωρεῖ... Τί εὐτυχία!...

Συγχρόνως ὁ Μαριγιάς ἔπεσε στὰ πόδια τῆς, χτυπημένος ἀπὸ εἰκοσι μαγαῖρια.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἔξαλλη ἡ Ἀλίκη. Τί θέλουν ἐδῶ αὐτὲς ἡ γυναῖκες; Πάμε νὰ φύγουμε... Σίχα...

Προσάσθησε νὰ τὸν ἀνασηρώσῃ, ἀλλὰ τὸ σῶμα του ἔπεσε κάτω βαρῶ. Τὴν ἴδια στιγμή ἐννοίωσε ἐπάνω τῆς εἰκοσι χέρια πού ἀρχισαν νὰ τῆς ξεσχίζουσαν τὰ ρούχα, νὰ τὴν χτυποῦν, νὰ τὴν σαρᾶζουν.

Ἡ Ἀλίκη εἶχε πειὰ προσκολληθεῖ στὸ σῶμα τοῦ ἀγαπημένου τῆς καὶ ἰκέτευε :

— Ἀφήστε τον... Σὰς ζητῶ χάρι γι' αὐτόν... Σκοτώστε ἐμένα...

Ἐνας φοιχτὸς ἀλαλαγμὸς διαδέχθηκε τὰ λόγια τῆς :

— Θάνατος στοὺς δυὸ προδότες! Θάνατος στοὺς ἀπίστους!...

Ἡ Ἀλίκη διέκρινε τότε τὴν βασιλομήτορα πού σσεκόταν στὴ μέση τῆς ἐκκλησίας καὶ παρακολουθοῦσε τὴ φοβερὴ σκηνή, λέγοντας :

— Ἔτσι πρέπει νὰ πεθαίνουν οἱ ἐχθροὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ βασιλέως. Χτυπάτε τους, κορίτσια μου... Μὴ διατάξτε. Θεέλημα Θεοῦ...

Ἡ Ἀλίκη ντὲ Λουῖξ σηκώθηκε τότε γὰρ τελευταία φορὰ, καταπληγομένη καὶ καταματομένη καὶ φώναξε :

— Κακοῦργα βασίλισσα! Νάσαι παντοτεινὰ καταραμένη! Ζητοῦσες τὸ γινὸ σου!... Νάτος!...

Καὶ πέφτοντας ἐπάνω στὸ πτώμα τοῦ Μαριγιά, βουτηγμένη μὲς' στὸ αἷμα, πού πλημμυροῦσε τὸ γινὸ τῆς στήθος, βόηξε τὴ δύναμη νὰ σμίξῃ τὰ χεῖλιά τῆς μὲ τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ καὶ νὰ φελλίσῃ γιὰ στερεὴ φορὰ :

— Σ' ἀγαπῶ!...

Ἀφοῦ πῆρε τέλος ἡ σκηνὴ καὶ κόπασε ὁ θόρυβος, ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων γύρισε στὶς παρθένες καὶ τοὺς εἶπε νὰ φύγουν. Σὲ λίγο μῆτχαν μέσα στὴν ἐκκλησίαν τέσσαρες ἄνδρες καὶ πῆραν τὸ πτώμα τοῦ Μαριγιά.

Τότε, τελευταία ἀτ' ὄλου, σκέφτηκε νὰ φύγῃ καὶ ἡ βασιλομήτωρ. Ἐπάνω ὅμως στὰ σκαλοπάτια τοῦ βωμοῦ κοιτόταν λιπόθυμος ὁ Πανυγαρόλα.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔσκυψε ἐπάνω του καὶ ἔφερε τὸ χέρι τῆς στὸ στήθος του. Μόλις εἶδε πὼς ἡ καρδιά του χτυποῦσε, ἔβγαλε καὶ ἔφερε στὴ μύτη του ἓνα μπουκαλάκι. Ἄλλ' ὁ λιποθυμισμένος δὲν ἐσάλεψε.

— Καὶ ὅμως ζῆ... ψυθύρισε ἡ βασιλομήτωρ.

Ἐπὶ τέλος, ὁ Πανυγαρόλα συνήρθη, ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ σηκώθηκε. Φανόταν σὰν νάβγαλε ἀπὸ τάφο, στὸν ὁποῖο εἶχε μείνει ὀλόκληρον αἰῶνα.

Ἡ βασιλομήτωρ τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἔφερε κοντὰ στὴν Ἀλίσκη. — Φτωχέ μου Πανυγαρόλα! τοῦ εἶπε. Βλέπεις ὅτι πέθανε...

Ἡ μοναχὸς τὴν ἐκύτταξε κατὰπληκτος καὶ δὲν ἐρόφανε οὔτε λέξι. Ἀποστρεφόμενος βαθεῖα αὐτὴ τὴ γυναῖκα τώρα. Φρίκη τὸν ἐκυριεῖε μετροστὰ τῆς...

Ἡ βασιλομήτωρ χαμογέλασε, τὸν ἄφησε μόνον καὶ βγῆκε στὸ δρόμο. Ἀκολουθώντας διάφορα στενοσόκακα, ἔφτασε στὸ Λουῖβρο.

Ἡ Πανυγαρόλα, ἕμια ἔμεινε μόνος του, ἀρχισε νὰ ἐξεπάζῃ τὶς πηλῆγες τῆς Ἀλίκης. Συγχίζοντας τὴ θλιθερὴ αὐτὴ, ἔφεινα σὸ πτώμα τῆς λατρευτῆς του, διέκρινε τὸν δεξιὸν τοῦ δεξιῶ χεριοῦ τῆς ἓνα δαχτυλίδι, πού ἡ πέτρα του φανόταν ἀνοιγμένη. Ἄναψε τότε ἓνα κερί καὶ παρατήρησε προσεχτικὰ τὸ δαχτυλίδι. Στὸ ἀνοιγμα τῆς πέτρας διέκρινε κάτι μικροῦς λευκοὺς κόκκους.

Χαμογέλασε θλιθερὰ καὶ ψυθύρισε :

— Τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου!...

Κατόπιν ἐσήκωσε τὸ πτώμα τῆς κόρης μὲ προσοχὴ καὶ τὸ ἔβγαλε στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖ εἶδε σταματημένο ἓνα ταξιδιωτικὸ ἀμάξι καὶ τὸν ὀδηγὸ του νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τοῦ λέῃ :

— Ἐξοχώτατε, νὰ τὸ ἀμάξι!

— Ἐμένα περιμένεις; ρώτησε ὁ Πανυγαρόλα μὲ ἀδιαφορία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΑΤΥΡΕΣ

I

Μιά γρηά μαγέρευε
λάχανα μὲ τὸ τυρί
καὶ τῆς ἦθε μὰ βουλιή
γιὰ νὰ πᾶν νὰ παντρευτῆ,
καὶ στὸ δρόμο πού πηγαίνει
γέρον ἄντραν ἀπανταίει.
— Γέρο, στεφανώσου με!
— Στρίγγλα, ξεφορτώσου με!
Κι' ὁ γέρος ἀτ' τὸ φόβο του
σ' ἓνα φοῦρνον ἀνέβηκε.
— Ἦ τὸ φοῦρνο θὰ γκορεῖσω,
ἢ τὸ γέρο θὰ φάω!

Κι' ὁ γέρος ἀτ' τὸ φόβο του
σ' ἓνα δέντρο ἀνέβηκε.
Κι' ἡ γρηά ἀπὸ κοντὰ
μὲ τσεκούρια στὴν ποδιά :
— Ἦ τὸ δέντρο θὰ χαλάσω!
ἢ τὸ γέρο θ' ἀγαλιάσω!
Κι' ὁ γέρος ἀπ' τὸ φόβο του
μὲς' στὴ θάλασσα πηγαίνει.
Κι' ἡ γρηά ἀπὸ κοντὰ
μὲ κατάνια στὴν ποδιά :
— Ἦ τὴ θάλασσα θ' ἀδειάσω,
ἢ τὸ γέρο θ' ἀγαλιάσω!

II

Στὸ βουνὸ στὴ Μπαμπουσιὰ
ροβολοῦει ἓνας παπᾶς,
ροβολοῦει τὸ μεσημέρι
καὶ τοὺς φέρνει τὸ χαμτέρι
γιὰ νὰ παντρευτοῦν οἱ γέροι.
Κι' ὅσες γρηῆς τ' ἀκούσανε
τὸν χορὸ ἐστήσανε,
τὸ λανάρι ἀπάξανε,
τὰ τσουλούρια σιάξανε.
Μιά γρηά ἀπὸ τὸ Λιοντάρι
πάν ἡ τραπεζοῦλες μου.

παίρνει ἄντρα παλληγάρι.
Συμπεθέροι τὴ ρωτᾶνε
καὶ στὰ δόντια τὴν κυττᾶνε :
— Νύφη, ποῦν' τὰ δόντια σου,
ποῦν' ἡ τραπεζοῦλες σου;
— Πῆγα στὸν τσεπάνη μου
νὰ χορὸ ἐστήσανε,
μυθώδισε γλωφὸ τυρὶ
καὶ μουτζήθρα τρυφερή,
πέσαν τὰ δοντάκια μου,
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ μου.

III

Μένα μου ὄϊξαν μὰ ἀθανὰ
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
πὼς κάνουμε ἄλλ' ἀντ' ἄλλα
μὲ τὴν κηρὰ κοιμητᾶρα.
Ἄνισως ἔγω εἶδησι
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
πὼς κάνουμε ἄλλ' ἀντ' ἄλλα
μὲ τὴν κηρὰ κοιμητᾶρα,
νὰ κορμαστῶ στὰ λάχανα.
νὰ πέσω στὰ μαρούλια
μὲ τὴν κοιμητοποῦλα
κι' ἀτ' τὰ μαρούλια στὸ ρακί
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
κι' ἀτ' τὸ ρακί στὰ σῖγα
— τὴν κοιμητᾶρα μου νὰ εἶχα —
κι' ἄς μᾶς πετροβολάγανε
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
μὲ μὴ γλωφῆ μουτζήθρα

— τὴν ἀγάτη μου νὰ εἶχα —
κι' ἄς μᾶς πετροβολάγανε
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
μ' αὐγὰ καθαρσιμένα,
κι' ἄς μᾶς καταδικάζανε
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ

νὰ πάν νὰ μᾶς κορμαστοῦν
στοῦ βαγενοῦ τὸν πύρο
νὰρχώμαστε τριγύρω.
Νάειχα μὴ πλάτη ἀπὸ τ' ἀρνὶ
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
καὶ πλάτη ἀτ' τὴν βετοῦλα
μὲ τὴν κοιμητοποῦλα...

IV

Στῆς πανοῦλας τὸν καιρὸ
ἐπαντρεῖτρε καὶ ἐγὼ.
Πῆρα μὴ γυναῖκα τράνια
ποῦχ' ἐξηγταδιὸ φουστάνια.
Τὸ καλύτερο φουστάνι
ἐξηγταδιὸ μπαλάματα 'χει.
Φόντας μπαίνει στὸ χορδὸ,
πέφτον τὰ μπαλάματα

σὰν τὰ πλατανόφυλλα.
Τὸ γλυκὸ κρασί δὲν πίνει
κι' ὅπου τῶβριε δὲν τ' ἀφίνει.
Κανάτα πίνει τὸ πρωτὶ
κι' ὀκᾶ τὸ μεσημέρι
κι' ὄς τ' ἀπομυσημέρο
στραγγίζει τὸ βαρέλι.

V

Μέσα στοῦ παπᾶ τὴ στρουγγα
ὁ παπᾶς ἐκεῖ ἐλειτούργα
καὶ ξεχνᾶ τὰ ἱερά του
καὶ τὰ δισκοπότηρά του.
Ποιὸς νὰ πᾶν νὰ τοῦ τὰ πάρη,
καὶ φιλεῖ τὴν παταδιά.

ποῖς νὰ πᾶν νὰ τοῦ τὰ φέρη;
Παίει ὁ διάκος νὰ νὰ πάρη,
παίει ὁ διάκος νὰ τὰ φέρη.
Σκύφτει, παίρνει μὴ μπουκιά
καὶ φιλεῖ τὴν παταδιά.

Νὰ καὶ ὁ παπᾶς ἐμπταίνει
καὶ τρανὴν ματσούκα παίρνει,
δίνει ὀμπρός, δίνει καὶ πίσω,
δὲν μπορῶ νὰ τὶς μετρήσω.
Κάνει νάβγη ἀπὸ τὴν πόρτα
καὶ τόνε τσιμπάει ἡ κόττα.
Παίει νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ἄλλη
καὶ τὴν τρώει στὸ κεφάλι

